

ÉJFÉLI
ÜVÖLTÉS

BENJAMIN READ ÉS LAURA TRINDER

VENTUS LIBRO

A kiadás alapja
Benjamin Read and Laura Trinder: *The Midnight Howl*
The Chicken House, 2 Palmer Street, Frome, Somerset, BA11 1DS,
Great Britain 2020

Illusztrálta
Laura Trinder

Fordította
dr. Sámi László

Borító
Hannah Peck

ISBN 978-615-575-581-1

Minden jog fenntartva

Text © Benjamin Read and Laura Trinder 2020

Interior illustrations © Laura Trinder 2020

Cover illustration © Hannah Peck 2020

© Ventus Libro Kiadó 2020

© Hungarian translation dr. Sámi László 2020

Csodálatos, mindig támogató szüleimnek,

Anyunak és Apunak.

*(Továbbá, tessék! Ugye, megmondtam,
hogy végül kifizetődik, ha hagyjátok,
hogy odabent kuksoljak a melegben,
és a sárkányokról szóló könyveket bújjam?)*

B. R.

Kedvenc öcsémnek, James-nek.

L. T.

„Mindig meghallgattuk
az éjféli harangot, Hallga úr.”

– WILLIAM SHAKESPEARE:

IV. Henrik

III. felvonás, 2. szín

(Fordította: Vas István)

Emily soha nem számított rá, hogy nővér lesz. Egyként gyakran eltűnődött rajta, milyen lenne egy testvér, de nagyobb korában soha nem gondolta volna, hogy ilyesmi megtörténhet. Úgyhogy még most, több hónappal az anyukája és apukája első, sokkoló bejelentése után is, miszerint ők... *izé, terhesek*, az egész elképzelés még mindig elképesztette és zavarba hozta. Amikor nem akadt jobb dolga, úgy piszkálgatta magában az ötletet, akár egy sebről a kielégítően vastagra kérgesedett vart. Épp ezúttal is, egy unalmas iskolai szünetben, miközben piszkosan ácsorgott édesapja melegháza előtt, és nézte, amint a férfi odabent könyékig turkál a bűdös komposztban.

– Olyan fura. Mármint hogyhogy kisbabátok lesz?

Emily apja zavartan toporgott az ültetőszéke előtt.

– Hát, azt hiszem, tényleg eljött az ideje ennek a beszélgetésnek... Nos, amikor két ember nagyon szereti egymást...

– NEEEEEE! ISTEN MENTS! SOHA! – visította Emily.

Emily édesapja a halláskárosodása ellenére is megkönynyebbültnek tűnt.

– Úgy értem, hogyhogy *most?* – kérdezte Emily. – Hiszen olyan öregek vagytok!

– Milyen bájos tőled! – biccentett az apja. – Nos, azt hiszem, a tavaly törtétek után komolyan el kellett gondolkodnunk azon, mi az igazán fontos nekünk.

A rá jellemző visszafogottsággal arra a durván hajmeresztő esetre célzott, amikor az ő és a felesége elrablásához vezető, rejtélyes éjféli levél érkezése után Emily rábukkant az Éjféli Óra mágikus Londonjára, a viktoriánus korba dermedt különös dimenzióra, vagy inkább időzárványra, amely magába zárta a világ összes maradék mágiját (nem mellékesen pedig valamennyi létező szörnyet is). *Elég tömény hét volt, mi tagadás.*

– ...és ez egy örömteli véletlen volt – folytatta Alan a magyarázkodást, miközben a lánya visszaidézte magában a holdfény ezüstözte utcákat, és a hajszát, melynek során vérmedvék és vámpírok elől menekült. A férfi elhallgatott, és alaposabban szemügyre vette.

– Remélem, szerinted is jó hír. Ugye? Tudod, nekem elmondhatod, ha aggaszt valami ezzel kapcsolatban.

Emily tagadóan rázta a fejét.

– Nem, semmi gond. Örülök neki. Csak hát... egy kicsit sok ez így egyszerre. – Fintorogva felhúzta az orrát, miközben belegondolt. – Valahogy úgy hittem, hogy jó darabig az lesz a legfurcsább dolog, ami történhet velem, hogy megtudtam: varázspóni vagyok. Ez minden.

– Te nem vagy pó...

– Jó, tudom, tudom. Pooka vagyok, és büszke lehetek az örökségemre.

– Azt akartam mondani, hogy csak félig vagy varázspóni, de ja, az is.

– Apu!

A férfi elvigyorodott.

Az volt az egyik legbizarrabb dolog abban a kalandban, amely az egész életét fenekestül felforgatta, amikor megtudta, hogy az egészen addig teljesen normális, legalábbis annak hitt szülei (*hát, kivéve anyut*) titkon maguk is az Éjféλι Óra nevű világ részei. Az apja mágikus postás, az anyja pedig könyvtáros (ami olyasmi, mintha titkosügynök lenne, és olyan menő is). Mind közül a legbizarrabb persze az volt, amikor felfedezte, hogy egy kicsit ő maga is mágikus lény. Az édesanyja klánjától „varázspóni” – *pooka* – örökséget kapott, és ennek köszönhetően át tudott változni mezei nyúllá. Továbbá

más bizarr és hajmeresztő dolgokra is képes volt, bár nem kis csalódottságára csupán az Éjféλι Óra világán belül, mivel manapság gyakorlatilag már csak ott található az összes mágia.

Nem mintha arra készülnék, hogy visszatérjek az Óra világába. Ááá, dehogy.

– Biztos, hogy jól vagy? Minden rendben? – Alan meg akarta érinteni a lánya vállát, de félúton megakadt a mozdulata, ahogy Emily iszonyodva meredt a komposztos kezére. – Rendszerint nem ógyelegsz a melegház körül, csak akkor, ha akarsz valamit.

Ez igaz volt. Emily úgy vélte, a kerti sátor elég *fura* szagú. Gyanította, hogy az apja szándékosan azért tartja így, hogy csendben elvonulhasson ide szöszmötölni, és lehessen odabent némi nyugta.

– Én csak... – Frustráltan belerúgott az ültetőcserepekbe, mire az apja összerezzent. – Csak hiányzik, hogy anyuval bemenjek az Óra világába. Ennyi.

– Ó! – sóhajtotta az apja.

– Olyan szuper volt! Sokszor gyakoroltuk az alakváltást, és már majdnem sikerült a kopó is. Vagyis hát... – Egy pillanatra elhallgatott. – Már csak *icipici* híja volt. Aztán jött a kisbaba, most pedig már nem akar átmenni oda. Nekem meg úgy hiányzik az az egész... és ami azt illeti, ő is.

Maga számára is váratlanul bukott ki belőle az utolsó szó. Ilyesmi persze elég sűrűn megesett vele, de általában csak olyankor, amikor nagyon dühös volt.

– Ó – ismételte az apja, ezúttal egész más hangon. Felkapott egy rongyot, hogy beletörölje a földes kezét.

– Mármint, még csak nem is eveztünk akkor. Vagy legalábbis nem sokat, most pedig megint tiszta dilinyós lett – borongott Emily.

– Hát, tényleg sokkal békésebb volt minden egy darabig – merengett el az apja. – Kicsit olyan volt, mint egy tengerparti nyaralás.

– Apu!

A férfi nyugtatóan felemelte az egyik (még mindig koszos) kezét.

– Nyilván megérted, hogy jó oka van, miért nem lehet most oda. Ugye? A pookák nem tudnak...

– ...átváltozni, amíg terhesek – fejezte be helyette a lánya. – Igen, tudom. Arra az esetre, ha... – Szamárfület mutatott magának az ujjával, és kidugta a szájából a metszőfogait. Az anyukája szerint Lavell nénikéje egyszer ló formában ragadt a terhessége alatt, és Emily kis unokatestvére, Artie azóta is olyan kissé, mint egy póniló. Az apja szája széle megrándult, ahogy próbált nem mosolyogni.

– Igen, és a biztonságod miatt is aggódnánk, ha egyedül mennél be oda. – A férfi már ismét a homlokát rán-

colta. – Tudod, jól felbőszítettél ott néhány elég kellemetlen alakot.

Ezt maga Emily sem tagadhatta. Nyíltan szembeszállt Noktürnnel, az Ősibb Hatalmak egyikével, és legyőzte őt azzal, hogy egy átkozott érmékből készített nyaklánc segítségével véletlenül felrobbantotta.

Emily a cipője orrát méregette. *Reménytelen, már sosem jutok vissza oda.*

– Viszont miközben próbáltam visszanyerni meglegházam szentségét – folytatta az édesapja –, már én magam is sokat töprengtem ezen, és hosszasan beszéltem minderről édesanyáddal is. Képzeld, olykor még oda is figyelt arra, amit mondtam. – Megrázta a fejét. – A lényeg, hogy úgy döntöttünk: amíg tart az iskolaszüneted, megfelelő felügyelet és bizonyos szigorú korlátozások betartása mellett végül is megoldható, hogy visszatérj oda...

Mielőtt befejezhette volna a mondatot, Emily – komposztos kéz ide vagy oda – a nyakába vetette magát, és szorosán átölelte.

– Hurrá! – Megszorította az apját, majd megtorpant, és metsző pillantást vetett rá. – Legközelebb kezdj ezzel!

A férfi alig kapott levegőt a lelkes szorongatástól, de ez sem akadályozta meg a féltő szónoklatától.

– Ismétlem, *szigorú* korlátozások mellett. Velem jössz dolgozni, a közelemben gyakorolsz, azután együtt távozzunk. Ezenkívül az édesanyád *nagy* kiselőadást tart majd

neked, mielőtt bárhová mehetnél. – Piszkos kezével összeborzolta Emily haját, ám ő az adott körülményekre való tekintettel még ezt is hajlandó volt megbocsátani neki. – Na menj, beszélj vele! A stúdióban van.

– Köszí, apu! – A lány sebesen nekiiramodva átszökdécselt a kerten.

– Hé, vigyázz a cserepeimre! Á, már mindegy...

Tulajdonképpen nem volt ez igazi műterem. Csak egy garázs, amelybe olyan sok műalkotást zsúfoltak, hogy egy autónak többé már nem maradt hely. Emilynek is úgy kellett keresztülyomakodnia a fémműves szobrok, a menyeyetről függő gipszöntvények és egy rakás felhalmozott egyéb műtárgy között a folyosón, hogy elérje az ajtót. Az anyukája, Maeve mindig is buzgón foglalataskodott a szobraival, a terhessége óta azonban mintha (*még jobban*) megőrült volna, olyan tempóban gyártotta műalkotásait. Lassan az egész házuk egyetlen művészeti galériává vált. Még festeni is újra elkezdett, pedig „nem tett ilyet az 1800-as évek óta”. Emily anyukája joggal mondhatott ilyeneket, mert mint kiderült, ő is egy mágikus pooka személy, aki – amíg nem távozott az Éjféli Óra világából – az időzárványban rekedt 1859 óta. Ez még a tévé vagy automobilok, sőt a – *még belegendolni is rossz!* – házon belüli vécék kora előtt történt. Emily eléggé megdöbbsent, ami-

kor megtudta, hogy az édesanyja valójában egy másik világból, illetve korból száműzött mágikus, alakváltó ír nő – ugyanakkor ez megmagyarázta, miért olyan furcsa.

Maeve a munkaasztalnál ült. Ugyanolyan aprócska volt, mint mindig, és most is a védjegyének számító, elmaradhatatlan, nagy fekete bakancsát viselte. Megfakult Metallica pólója azonban mostanra teljesen kinyúlt, és formátlanná bővült óriási pocakján. Úgy festett, mint aki egészben lenyelt egy űrsiklót. Nagy, érdes élű papírlapokból álló, jókora kupacot egyensúlyozott a pocakján, és épp lúdtollal meg tintával rajzolt rájuk. Sokszínű haja az arcába lógott, ahogy a munkájába feledkezve az alkotásra összpontosított; tetovált karja olajozott mozdulatokkal siklott a papíron. A tavalyi kaland kezdetét (és végét) jelentő, rossz pennykből fűzött átkozott nyaklánc kilógott a pólója alól, és gonosz fénnel csillogott. Emily nem tudta biztosan, sikerült-e valamennyi érmét visszaszerezniük, miután Noktürnhez vágta az egészet (akkora adag balszerencséivel látva el őt, amelyet még él, megemleget). Hírhedten nehéz volt ugyanis megszámolni és számontartani valamennyit.

Emily egy darabig csendben figyelte őt, és meglepetten állapította meg magában, milyen gyönyörűek az édesanyja vázlatai. Maeve szinte folyékony vonalakat és formákat rajzolt, amelyek a lapon vágató lovakká álltak össze. Szobrai olyannyira a valóságtól elrugaszkodottak

és vadul eszelősek voltak, hogy teljesen váratlanul érte a lányt a tintaménes tökéletessége. Az anyukája nem pillantott fel, mégis sikerült neki az a bosszantó gondolatolvasós trükkje, amit mindig használt (és amiről megesküdött, hogy nem pookaszupererő, egyszerűen csak „anyai érzék”).

– Mi az, szívem, miért döbbsz úgy meg, hogy tudok rajzolni?

– Hát, csak... izé...

Emily bizonytalanul körbeintett, a helyiséget betöltő fémhulladékok alkotta káoszra utalva.

– Á, azok csak a későbbi munkáim. De egykor ezekkel kezdtem. Tudod, előbb meg kell ismerned a szabályokat, csak azután szegheted meg azokat.

A lúdtoll hegye újabb lófigurát varázsolt a lapra, Maeve finoman ráfúj, majd átnyújtotta a nyers mártott papírt Emilynek, hogy tüzze ki a falra száradni. Már lovak egész sorozata lógott ott, szorosan egymás mellé tűzve. Olyan volt az összehatásuk, mint egy, a műterem falát körbevágtató ló mozgási fázisait ábrázoló régi animációs huroké. Maeve a rajzokra pillantott, és felsóhajtott; duzzadt hasához nyúlt, hogy megdörzsölje.

– Nálam most ez az egy futás jöhet szóba – közölte, majd megkeményedett a hangja. – És neked sem lesz több köröd, ha nem tartod be a szabályaimat, világos?

– Hogyne – hagyta rá Emily, akinek a szülői okításokra élesített vészjelzője máris bizseregni kezdett.

– Tehát semmi kotnyeleskedés, semmi kaland, és soha nem távozhatsz hazulról a zsebsünöd nélkül. Áll az alku?
– Azzal a rémisztő anyupillantásával meredt Emilyre, amellyel olvasni tudott mások gondolataiban, és száz méterről felforralta a teavizet. – Megértettél?

– Kristálytisztán.

– Helyes. Mert komolyan mondtam. Sünit is. Lássuk be, kettőtök közül egyedül neki van némi sütnivalója. – Az anyja tekintete még intenzívebbé vált, Emily pedig örült, hogy ez egyszer nem rossz a lelkiismerete. – Na eredj és gyakorolj, csiszold kicsit a vadászkopó formádat, aztán visszaérni ám az apád szabta takarodó idejére!

Maeve összefonta a karját a pocakján. Metsző pillantása ólomlemezeken is áthatolt volna.

– És meg ne halljam, hogy a pookákkal találkozol! Messzire kerüld el a klánt, különben nagy bajba kerülsz.

Emily összerezdült. Ez fájó pont volt. A pookaklánt az anyukája családtagjai alkották, akik az Óra világában éltek, és akik elől Maeve száműzetésbe menekült. Az egyetlen családtag, akivel Emily eddig találkozott, Pat bácsikája volt, az édesanyja fivére, egy igen rossz hírnévnek örvendő pooka. Emily már a nagybátyja puszta gondolatára is kezdett átalakulni kissé, még mágia nélkül is, mivel úgy elhúzta a száját, hogy az leginkább egy kiskutya hátsójára

emlékeztetett. Patnek sikerült elérnie, hogy úgy érezze: végre rátalált az igazi családjára, majd egyszerűen kulcsra zárta az Éjféli világába vezető ajtót a lány orra előtt. Azóta nem mutatkozott.

– De...

– Komolyan mondom, Em. Semmi Pat, sem senki közülük, különösen pedig ő nem.

Maeve ez alatt a saját édesanyját értette. Ez volt az egyetlen mód, ahogy utalt rá (leszámítva az esetenkénti „az a csökönyös vén satrafa” kifejezést). Maeve csúnyán összeveszett vele is, meg az egész klánnal, de Emilynek sosem sikerült kiderítenie a pontos részleteket. A családi kérdésekben nagyjából annyira tudta sarokba szorítani az édesanyját, amennyire könnyű egy tekergőző, síkos angolnát pusztá kézzel elfogni.

– De...

– Még egy „de”, és fenéken billentelek. – Az anyja szemlátomást komolyan gondolta, amit mondott. Miközben beszélt, a nyaka körül reszketve csillogtak az elátkozott ezüstérmék.

Emily érezte, hogy egyre erősödik benne a visszaszájálhatnék. Olyan jellemvonása volt ez, amelyet a család anyai ágától örökölt; mélyen gyökerező, ősi készítés élt benne, hogy a legkisebb bosszantó provokációra azonnal epés megjegyzést tegyen. Csakhogy az anyjának is éppígy felvágta a nyelvét, ezért amikor összevitatkoztak, az mindig

robbanással ért fel. Emily azonban eltökélte, hogy ma nem fog kirobbanni – hiszen már olyan közel járt hozzá, hogy visszajusson az Éjféli Óra világába.

– Jól van – nyögte ki végül olyan hangon, ami világosan jelezte, hogy szerinte semmi sincs jól. – Amúgy is csak azért akarnám látni Patet, hogy fenékbe billentsem.

– Nem, ha én találkozom vele elsőként – sziszegte az anyukája, és ökölbe szorult a keze.

Kölcsönösen morcos pillantást váltottak egymással, ám az édesanyja tekintete kisvártatva aggodóbb homlokráncolássá szelídült.

– Ne kezd el egyedül a nyomát keresni, kérlek! Se a többiekét. Még nem állsz rá készen. – Maeve nagy, szomorú szemeket meresztett. – Megígéred, hogy nem teszed? Csak ezzel a feltétellel engedlek el.

– Megígérem, hogy szándékosan nem fogom keresni őket – adta be a derekát Emily.

– Hát, meg kell hagyni, jó ködösen fogalmazol, nem igaz? Látom, máris kezdesz ráérezni a *pookaságra*. Azt hiszem, meg kellene ígéred, hogy...

A baba ekkor jókorát rúgott odabent, mire Maeve két-rét görnyedt, és felborította a tintásüveget, azután rettentően káromkodni kezdett írül, és hirtelen minden kaotikussá vált, és megfeledkeztek az ígéretekről.

– Gondolod, hogy a normális babák így rúgnak? Ló lesz, ha felnőtt! – Az oldalára szorította a kezét. – Hozz egy törölközőt, és hívd ide apádat! Ez az egész az ő hibája!

Emily kiiskolt a szobából, mielőtt még az ő hibájává is válna a dolog.

A lány izgatottan felszaladt a szobájába, hogy elújságolja Süninek a jó hírt. Az általa megmentett (és olykor zebre dugott) kis állatka békésen szunyókált Feesh, Emily plüsskrokodilja mellett összegömbölyödve a malacpléden vetett kis ágyán.

– Sünikém! Képzeld, mehetünk! Igen!

A jószág pislogott párat, majd újra lehunyta a szemét. A lány ennek ellenére látta, hogy ő is izgatott. Emily nem volt róla teljesen meggyőződve, hogy a süni maga is nem mágikus-e egy kicsit. A múltkori kalandjukon ugyanis akadt néhány fura pillanat, bár mindez kevés lett volna bizonyítéknak. Az anyja megesküdtött rá, hogy „ez csak egy átlagos süni”, de benne a legkevésbé sem lehetett megbízni.

Emily széleseben bepakolt: teletömte a táskáját az Éjféli Óra világában való létezés legalapvetőbb kellékeivel (olvasnivaló, rágcsálnivalók, fokhagyma, tartalék nasi, fészület, tartalék-tartalék kekszek, pár ropogós szendvics, a Könyvtár kártyája és egy egész csomag teasütemény).

Felhúzta a legmasszívabb, dübögős talpú bakancsát (mert persze a jókora bakancsok a legmenőbbek), magára öltötte az anyukájától elcsent bomberdzsekit, és felkapta a tányérsapkát, amelynek az eltűntét még nem vette észre az édesapja. Arra viszont nagyon ügyelt, hogy az éjjeliszekrényén hagyja a mobiltelefonját. A mágia és a technológia ugyanis – szó szerint – robbanékony kombinációt alkot hat odaát.

Amikor minden készen állt, az ágyra vetette magát, hogy búcsúzól jól megölelgesse Feesht, mire Süni méltatlankodva feljajdult, ahogy a becsapódás lendületétől a levegőbe penderült.

– Jaj, bocsi, Süni! Gyere ide! – Kinyújtotta a kezét, és miután az állat rosszálló oldalpillantással méregette őt egy darabig, apró, meleg teste végül belecsozogott a lány tenyerébe.

– Kalandcimbim – suttogta Emily, és megcirógatta a jószág picit orrát. *Vissza fogok térni az Éjjéli Óra világába! Újra mágikus lény leszek!*